

jonge menschen om te gaan en een uitstekenden geest van organisatie, dan is het zonneklaar, waarom vriend zoowel als vijand Jens voor een man van beteekenis hield, een oordeel, waarmede hij het zelf volkomen eens was.

Met zijne benoeming in 1719 (van 1715—1719 had hij in stilte te 's Hage voor zijne studiën geleefd) begint een nieuw tijdvak voor de Erasmiaansche school: hij schiep uit verwarring orde (1). Als geleerde was hij geheel een zoon van zijn tijd: hij wist veel, flansde vele verzen, in 't Latijn en in 't Dietsch, samen en twistte veel, het liefst in gevechten met scherpsnijdende, niet altijd eerlijke wapens.

Francius lag overhoop met Perizonius (Voorbroek); Jens schreef een Grieksch vers voor de inaugureele oratie van dezen Leidschen hoogleeraar en een tweetal epigrammen: daar barstte de in de letterkundige wereld dier dagen beruchte oorlog, genaamd «Bellum inter Francium, Perizonium et Jensium» uit (2). «Groot litterator, diepdenkend taalgeleerde en scherpzinnig criticus», dat waren de namen, waarop hij volgens veler oordeel aanspraak mocht maken. Al zoeken wij zijne verdienste het liefst hierin, dat hij gedurende het derde gedeelte eener eeuw een goed leeraar en een goed hoofd onzer school is geweest, hij zelf zocht zijn roem, evenals zoo menigeen dit vóór hem gedaan heeft en nog doet, daar waar die niet te vinden was, op het veld der poëzie. Petrus Francius heeft hem daarover ten bloede gegeeseld en men ontzag zich zelfs niet een, door hem bij een nieuwjaarsprent der Rotterdamsche

---

(1) Een nieuwe bron voor de kennis van de school en zijn tijd openen de in het Archief der School bewaarde Notulen van Curatoren en het Album der leerlingen, van welke vóór hem geen spoor aanwezig is. Vgl. vooral over hem: Schotel, De Illustre School te Dordrecht, p. 137, v.v.

(2) Deze strijdschriften zijn aanwezig in de Bibliotheek onzer gemeente.